

XAVIER BOSCH, director
TONI CRUANYES, director adjunt

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ,
subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];

ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ [Societat i
Barcelona]; OSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SILVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: <http://www.avui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L. Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Coordinació i reserves: Tel.: 93 316 39 04 - Fax: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectos del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Xavier Roig

Enginyer i escriptor. Autor de 'La dictadura de la incompetència' (La Campana)
xroig.avui@gmail.com

Comenta l'article a
www.avui.cat/47654

Sense risc

Em va cridar l'atenció l'afer de l'óssa que va atacar un caçador a la Vall d'Aran. I no tant per l'atac en si mateix com per l'escàndol que es va muntar. Hi ha molts llocs al món on la gent conviu amb óssos i llops, i el fet és contemplat amb absoluta naturalitat –fins i tot com un fet estimulants. També em crida l'atenció un anunci de la Generalitat que diu: "A la feina, cap risc". No ho entenc. Malgrat tampoc ser correcte, es podria arribar a dir "A la feina, cap accident", etc. Però "cap risc"? Si fins i tot caminar pel carrer és una operació de risc! Quantes vegades no hem llegit que un dia de ventada un cartell ha caigut al cap d'un passejant? Definitivament, el concepte del risc que tenim els catalans és molt peculiar. Que a l'activitat d'arregar bolets la coneguem aquí com "anar-ne a caçar"...

AQUESTA REFLEXIÓ TREU CAP PERQUÈ la lligo amb determinades actituds que se li pretenen demanar a la societat catalana i que, inevitablement, comporten certs nivells de risc. Em refereixo a l'actitud que, per exemple, caldrà adoptar davant el procés de retallada que patirà l'Estatut; o respecte a un hipotètic procés d'independència. Observada l'actitud que adopta la resta d'Espanya pel que fa a temes tan sensibles, estaran d'acord amb mi que proclamar la independència (per molt escrupolosament democràtic que es sigui) és una operació de risc important.

¿ESTEM ELS CATALANS –AMB ELS NOSTRES polítics al davant – preparats per assumir tasques destacades si, dia rere dia, se'ns inculca que mai hem d'assumir ni patir cap risc?, si se'ns martelleja que el no estar sotmès a la pressió que suposa el risc és un dret pràcticament fonamental? Les enquestes sobre l'independentisme demostren que cada cop hi ha més gent partidària que Catalunya sigui independent. Ara bé, ignoro quin valor tenen. Si es fes una enquesta entre els homes, preguntant-los si els agradaria anar-se'n al llit amb Scarlett Johansson, suposo que el resultat oferiria un nivell de respostes afirmatives

“¿Estem els catalans –amb els nostres polítics al davant – preparats per assumir tasques destacades si, dia rere dia, se'ns inculca que mai hem d'assumir ni patir cap risc?”

absolutament majoritari. Però d'aquí no es podria deduir que els enquestats estiguessin disposats a arriscar res per aconseguir-ho.

LA FALTA D'ASSUMPCIÓ DE RISCOS PORTA associada, indefectiblement, la pèrdua d'empenta. És en aquest sentit que sorprèn la falta de reacció que es va demostrar davant les reincidents faltes de servei a les línies de rodalies de Renfe. Si jo n'hagués estat usuari, els ben asseguro que no hagués pagat ni un sol bitllet. No només m'hauria colat cada dia, sinó que hauria promogut una associació per deixar de pagar els bitllets i colar-se. Sense estirabots, ni crits. Simplement, promoure la desobediència civil educada i justificada. Però, és clar, això significa arriscar-se. Molt més que dirigir-se a la finestreta, vermell com un pebrot, cridant el típic i català "Ara em sentiran!". No va ser així. Aquell comportament mesell, no els he d'enganyar, em va decebre.

LA SOCIETAT CATALANA PORTA MASSA ANYS que és maltractada des de Madrid, mentre que des d'aquí se la va estovant, convertint-la en una massa silenciosa, esporuguida i (vet aquí la meva gran por!) amb un punt de fatalisme que comença a anguniar. Tot amanit per un sistema educatiu que promou la falta de competitivitat i anuncia la bondat universal. I acompanyat d'unes classes i uns mitjans influents que promouen una solidaritat fofa i tova, que queda bé mentre un no s'hagi d'embrutar les mans, ni prendre compromisos reals. Sembla que tot hagi estat preparat per crear una societat que renunciï a lluitar i a arriscar-se per tal d'aconseguir objectius ambiciosos. Doncs bé, jo crec que aquesta és una de les arrels que cal atacar si volem continuar mantenint el país dret. Sense una societat plena de compromisos personals, amb la consegüent assumpció de riscos, hi ha poc espai de maniobra per fer coses. Avui no hi ha espai per a l'óssa del Pirineu. Però en el futur tampoc n'hi haurà per als països en els quals la seva gent no accepti determinats nivells de risc.

CARLOTA BOADA

EN DIRECTE

El català i la ciència

David Bueno

Professor i investigador de genètica de la UB

Hi ha qui pensa que la ciència hauria de transcendir els idiomes, però a l'hora de comunicar-la se n'ha de fer servir un. La majoria de revistes especialitzades utilitzen l'anglès com a idioma franc, però per fer divulgació científica hom ha d'emprar la llengua de les persones a qui es dirigeix. Fa pocs dies es va celebrar la IV Mostra del Llibre Científic dins la 13a Setmana de la Ciència, una iniciativa molt interessant que a Barcelona es va ubicar al Cosmocaixa, organitzada per la llibreria Laie. Cada any hi vaig, pel meu interès com a divulgador actiu i per buscar novetats per al suplement *Cultura* de l'AVUI, on en publico crítiques. Aquest any, però, m'he endut una sorpresa desagradable: només l'1,8% dels títols no adreçats a infants que s'hi exposaven eren en català. I no és que no n'hi hagi, de llibres de divulgació en català. Déu n'hi do els que hi ha, i bons. Alguns dels més venuts, per exemple, han estat publicats en català i castellà, però tant sols s'oferia l'edició castellana. Tanmateix, dels 20 llibres que he ressenyat al suplement *Cultura* aquest darrer any, 15 eren en català, i d'aquests tan sols 2 eren a la Mostra, i 2 més estaven a l'interior de la botiga, però no als expositors, la qual cosa genera una impressió esbiaixada als visitants sobre l'idioma en què es divulga. Seria desitjable que per a la propera edició comptessin, si no ho han fet, amb un assessor del país. Així no hauriem de lamentar una altra oportunitat perduda respecte a la utilització del català en tots els aspectes de la nostra vida, àdhuc en ciència.

Efecte multiplicador

Oriol Junqueras

Historiador

Comentàvem recentment que, sense l'espòli fiscal català i les donacions alemanyes, l'economia espanyola pràcticament no hauria crescut durant el darrer quart de segle. En realitat,

bona part d'aquests diners tan sols han servit per sustentar el consum d'algunes regions espanyoles –per exemple, mitjançant la contractació de funcionaris o la concessió de subvencions als grans propietaris de terres improductives–, sense que hagin estimulat un increment de la seva productivitat.

En aquestes circumstàncies, en canvi, no és pas estrany que l'economia catalana hagi experi-

mentat tantes dificultats. Amb el greuge afegit que aquesta quantitat ingent de recursos espòliats no ha pogut exercir cap efecte multiplicador sobre el nostre teixit productiu. De tal manera que, per ser precisos, no tan sols hauríem de comptabilitzar allò que ens han espòliat, sinó també allò que hem deixat de créixer, fruit d'aquest espòli.

De fet, si l'Estat espanyol considerés que els

catalans som espanyols, no hauria estrangulat mai tant la nostra economia. I és que, atès que l'economia catalana era més productiva, hauria d'haver tingut en compte que cada euro invertit en el sector públic hauria estat una mica més productiu. Per tant, en la mesura que hauria generat més creixement, també hauria generat més recaptació fiscal –que, evidentment, hauria permès

a l'Estat de portar a terme les polítiques redistributives que hagués considerat més oportunes–. En altres paraules, tot asfixiant Catalunya, l'Estat també limita la seva capacitat d'actuació futura. I suposo que no cal recordar que, si algú està disposat a sacrificar la gallina dels ous d'or és perquè sap que no és seva. Llàstima que la gallina no ho acabi de tenir tan clar...